Simulare 2023

Tips and Tricks

Autonomii locale secolul XIII: autonomiile cuprinse În Diploma Cavalerilor Ioaniți (1247)

Aspecte referitoare la **Voievodatul lui Seneslau**:

- Autonomie menționată în izvorul istoric maghiar
- Situat în stânga Oltului
- După marea invazie mongolă iese de sub tutela Ungariei

Istoria României de-a lungul secolelor nu a avut o evoluție liniara, ci un parcurs marcat de fluctuații și schimbări bruște. Așa cum remarcă Nicolae Iorga „istoria este cea dintâi carte a unei nații", subliniind rolul esențial al trecutului în formarea identității naționale. INTRODUCERE GENERALA!!!

La capătul a mai multor secole de evoluție istorică s-au cristalizat relațiile de tip feudal, societatea românească a acumulat resurse demografice, economice, sociale și spirituale, necesare unei etape de organizare statală. A fost parcurs și ultimul segment din evoluția denumita de Nicolae Iorga „de la sat la stat". (introducere pentru autonomii).

Pentru Țara Românească, cel mai important izvor istoric este Diploma Cavalerilor Ioaniți din 1247 dată de regele Ungariei, Bela al -IV-lea Cavalerilor Ioaniți. Prin această diplomă, Cavalerilor Ioaniți li se permitea așezarea în Banat, Bucovina, Oltenia și teritoriul până la Olt, cu scopul de a apăra aceste teritorii și de a asigura expansiunea Ungariei spre sudul Carpaților. Astfel, o autonomie locala atestată în spațiul românesc, în prima jumătate a secolului XIII este Voievodatul lui Seneslau. Situat în stânga Oltului, autonomia locala din spațiul sud-carpatic este menționată în izvorul istoric maghiar. După marea invazie mongolă, voievodatul din stânga Oltului iese de sub tutela Ungariei. Cu excepția acestuia, celelalte formațiuni politice menționate sunt controlate de regalitatea maghiară prin „banul de Severin".

Deși prima încercare de înlăturare a suzeranității maghiare îi aparține lui Litovoi, cel care este atestat de documente ca fiind întemeietorul Țării Românești este Basarab 1 Întemeietorul. Acesta unifică teritoriile dintre Carpați și Dunăre sub conducerea sa, formând Țara Românească. Astfel, un fapt istoric care a contribuit la constituirea Țării Românești , desfășurat în deceniile trei-șase ale secolului al XV-lea este proclamarea independentei Țarii Românești. În toamna anului 1330, regele Ungariei organizează o campanie militara de cucerire a Țării Românești. Pentru a evita războiul, Basarab se oferă să restituie maghiarilor Banatul de Severin și să plătească 7000 de mărci de argint, dar regele refuză oferta. Lupta decisiva se desfășoară într-o trecătoare, rămasă în istorie sub denumirea de Posada (nume dat de Nicolae Iorga). La data de 9-12 noiembrie 1330, cavaleria

regatului a fost prinsă ca „peștii în mreajă”, potrivit cronicii ungare. Astfel, în urma acestei bătălii, imortalizată prin Cronica pictata de la Viena, Basarab obține independenta statului său.

Impulsul creator de stat pornit prin câștigarea independentei Țării Românești s-a manifestat și la Est de Carpați. Prin urmare, a luat naștere cea de „a doua libertate românească” potrivit lui Nicolae Iorga. Prin urmare, o acțiune desfășurată în spațiul românesc est-carpatic în a doua jumătate a secolului XIV este unificarea teritorială a autonomiilor locale sub o singura autoritate centrală.(reluarea cerinței) Unificarea teritoriala a acestui spațiu s-a realizat prin două descălecate: cel al lui Dragoș (1347-1352) și cel al lui Bogdan(1359-1360). Bogdan, un voievod român din Cuhea-Maramureș , renumit pentru ostilitatea manifestată față de politica maghiară, de îngrădire a autonomiei Maramureșului, se revoltă, trece cu oastea în Moldova unde alungă descendența lui Dragoș, pe Sas și Balc. Astfel, Bogdan câștigă independența Moldovei „terra...Moldavie in regnum est dilatata”, izvorul istoric fiind Cronica lui Ioan de Târnave. Regele Ungariei este obligat să recunoască independența celui de al doilea stat românesc, cu capitala la Baia. Ulterior, Bogdan extinde teritoriul Moldovei, unificând și alte autonomii locale sub conducerea sa.

Instituțiile centrale au luat naștere odată cu formarea statelor medievale. Acestea au cunoscut modificări determinate de impunerea supremației Marilor Puteri.

Din punctul meu de vedere, organizarea instituțională din Moldova și Țara Românească în primele doua decenii ale secolului al XVIII-lea a fost marcată de instaurarea regimului fanariot.(reluarea cerinței) Înfrângerea de la Stănilești pe Prut și pacea încheiată au însemnat sfârșitul unei tentative prin care Moldova a încercat ieșirea din sistemul dominației otomane. În consecință, defecțiunea cantemiriană a determinat Poarta să apeleze la formula politică fanariotă. În 1711 în Moldova și în 1716 în Țara Românească, Poarta va institui regimul fanariot prin Nicolae Mavrocordat. Procesul de a deveni domn fanariot implica achitarea unor sume de bani autorităților otomane pentru a cumpăra și reconfirma domnia. Aceasta a dus la o crește substanțială a fiscalității, punând o povară grea asupra populației locale. Principatele au fost complet integrate structurilor politice și militare otomane, încetând să mai desfășoare o politica externă proprie. Domniile aveau durata scurtă, aproximativ 2-3 ani. Domnul era considerat funcționar al Imperiului Otoman, cu rangul de Mare Dragoman și Pașa cu 2 tuiuri. Regimul turco-fanariot a determinat un regres economic, militar și politic al Țărilor Române, dar și orientalizarea culturii și civilizației. Limba greacă era folosită în administrație și biserică, au fost preluate moravurile, îmbrăcămintea și viața de la Constantinopol.

În concluzie, istoria acestor state a fost marcată de abilitatea de a naviga între amenințări politice, conflicte și negocieri, reflectând puterea națiunii române în fața presiunilor externe. CONCLUZIE GENERALA!!!